

Sygn. akt **II Ca 1390/14**

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Tomasz Szaj (spr.)
Sędziowie:	SO Dorota Gamrat – Kubeczak SO Sławomir Krajewski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym dniu 11 maja 2015 roku w S.

sprawy z wniosku Z. M.

z udziałem K. P., K. S. i L. G.

oraz W. M.

o wyrażenie zgody na czynność przekraczającą zwykły zarząd

na skutek apelacji wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Rejonowego w Gryficach

z dnia 8 października 2014 roku, sygn. akt VI Ns 210/08

zmienia zaskarżone postanowienie w ten sposób, że je uchyla.

SSO Sławomir Krajewski SSO Tomasz Szaj SSO Dorota Gamrat – Kubeczak

Sygn. akt **II Ca 1390/14**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 października 2014 roku Sąd Rejonowy stwierdził likwidację niepodjętego depozytu i przejście na rzecz Skarbu Państwa kwoty 629,54 złote.

Uzasadniając te rozstrzygnięcie wskazał, że kwota ta została złożona do depozytu sądowego z uwagi na niewystawienie przez biegłego W. M. prawidłowej faktury za wykonaną opinię. Zarządzeniem z dnia 6 maja 2010 roku Sąd stwierdził, że brak jest obowiązku kolejnego wzywania biegłego o wystawienie prawidłowej faktury oraz brak podstaw do zwrotu tej kwoty stronom.

Wskazując na regulację art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o likwidacji niepodjętych depozytów podał, że termin do odbioru depozytu wynosi 3 lata od dnia doręczenia wezwania uprawnionemu. W powyższym terminie biegły nie zgłosił się po odbiór pieniędzy, a zatem należało orzec o likwidacji depozytu.

Powyższe postanowienie zaskarżył apelacją (błędnie nazwaną zażaleniem) wnioskodawca. Podniósł, że nie został powiadomiony przez Sąd, że w depozycie są jego pieniądze, które wpłacił i należy mu je zwrócić.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Kontrola instancyjna zaskarżonego postanowienia skutkowałą uchYLENIEM zaskarżonego postanowienia, aczkolwiek apelacja wnioskodawcy okazała się bezzasadna.

Kwota 629,54 zł stanowi część zaliczki uiszczonej w dniu 26 sierpnia 2008 roku przez wnioskodawcę na rachunek sum depozytowych Sądu. Kwota ta została uiszczona jako zaliczka na wydatki postępowania, nie zaś jako depozyt sądowy w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o likwidacji niepodjętych depozytów. Zgodnie z tym przepisem w rozumieniu ustawy depozytami są: a) środki pieniężne, papiery wartościowe i rzeczy złożone do depozytu albo depozytu sądowego; b) rzeczy stanowiące dowody rzeczowe oraz rzeczy zatrzymane, co do których zapadło prawomocne orzeczenie o wydaniu ich uprawnionemu lub złożeniu do depozytu sądowego; c) środki pieniężne, papiery wartościowe i rzeczy złożone do depozytu jako kaucje i wadia.

Środki uiszczone jako zaliczki na wydatki postępowania cywilnego nie mogą być uznane za depozyt w rozumieniu powyższego przepisu, albowiem nie spełniają wymogu określonego w przytoczonym wyżej przepisie ustawy. Sam fakt, że znajdują się na rachunku bankowym sądu oznaczonym jako rachunek sum depozytowych, na którym również gromadzone są depozyty, nie nadaje im charakteru depozytu w rozumieniu ustawy. Wskazać należy, że pierwszeństwo w zastosowaniu odnośnie tychże środków znajdują przepisy ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Zgodnie z art. 92 ust. 3 ustawy roszczenie o zwrot należności przysługujących świadkowi oraz biegłemu przedawnia się z upływem lat trzech, licząc od dnia powstania roszczenia. Jednocześnie zgodnie z art. 84 ust. 1 ustawy sąd z urzędu zwraca stronie wszelkie należności z tytułu wydatków, stanowiące różnicę między kosztami pobranymi od strony a kosztami należnymi. Przy czym zgodnie z art. 84 ust. 2 w zw. z art. 81 roszczenie strony o zwrot wydatków przedawnia się z upływem trzech lat, licząc od powstania tego roszczenia.

W niniejszej sprawie postanowieniem z dnia 7 maja 2009 roku Sąd Rejonowy przyznał biegłemu wynagrodzenie w kwocie 629,54 zł i orzekł o wypłacie tego wynagrodzenia z zaliczki wniesionej przez wnioskodawcę. Postanowienie to uprawomocniło się 20 maja 2009 roku. Tym samym wpłacona zaliczka uległa rozliczeniu i utraciła charakter zaliczki. Rozliczenia ze świadkami oraz biegłymi prowadzi Skarb Państwa. Wypłata wynagrodzenia dla tych osób następuje niezależnie od tego czy strona uiściła zaliczkę, czy też Sąd pobrał koszty od strony. Również Skarb Państwa ponosi ryzyko związane z opóźnieniem wypłaty należności biegłemu.

Obowiązek wypłaty wynagrodzenia biegłemu obciąża Skarb Państwa i jest niezależny od faktu uiszczenia zaliczki przez stronę. O ile zaś nie ma możliwości wypłaty biegłemu wynagrodzenia, może nastąpić złożenie tegoż świadczenia do depozytu sądowego na zasadach ogólnych, w szczególności przy zastosowaniu trybu z art. 692 i nast. k.p.c.

Na marginesie wskazać należy, że zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 18 października 2006 roku o likwidacji niepodjętych depozytów (Dz.U. nr 208, poz. 1537 ze zm.) podstawową przesłanką likwidacji niepodjętego depozytu w trybie art. 4 ust. 1 jest prawidłowe wezwanie uprawnionego do jego odbioru. Wezwanie to musi zawierać elementy określone w art. 6 ust. 1, tj. wskazanie terminu określonego w art. 4 ust. 2 (trzy lata) oraz pouczenie o skutkach niepodjęcia (tj. o likwidacji depozytu).

Wezwanie wystosowane do biegłego nie spełnia powyższych wymagań. Pismo z dnia 14 października 2009 roku (k – 272) nie zawiera bowiem żadnych pouczeń, a jedynie informację o złożeniu wynagrodzenia do depozytu sądowego, zaś pismo z dnia 20 listopada 2009 roku (k – 282) nie zawiera nawet wezwania do odbioru kwoty 629,54 zł. Brak jest także pouczenia o terminie odbioru oraz skutków braku odbioru.

Wadliwie tym samym Sąd Rejonowy uznał, że zaszły przesłanki likwidacji depozytu.

Odnosząc się natomiast do zarzutów apelacji należy uznać je za bezzasadne. Aczkolwiek istotnie w sensie ekonomicznym środki należne biegłemu zostały uiszczone przez wnioskodawcę, nie stanowią one jego własności. Zarządzeniem z dnia 27 października 2009 roku Sąd rozliczył koszty w niniejszej sprawie, zwracając niewykorzystaną część zaliczki wnioskodawcy. Pozostała na rachunku Sądu kwota jest zaś należna biegłemu i jemu winna być wypłacona. Rozliczenia pomiędzy biegłym a Skarbem Państwa, zlecającym mu wydanie opinii, nie wpływają na prawa i obowiązki stron postępowania, w tym wnioskodawcy.

Z tych względów, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. należało zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że je uchylić, o czym orzeczono w sentencji.

SSO Sławomir Krajewski SSO Tomasz Szaj SSO Dorota Gamrat – Kubiczak